

1882-02-21

AFSENDER

Susette Cathrine Holten

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:
Brev

Afsendersted:
Rom

Omtalte personer:
Susette Cathrine Holten
Ebba Puggaard
Joakim Skovgaard
Johan Louis Ussing

Arkivplacering:
Mappe 42 nr. 7

DOKUMENTINDHOLD

Susette Holten er vemodig, da hun snart skal forlade Rom. Hun fortæller om sine oplevelser til det traditionsrige romerske karneval.

TRANSSKRIFTION

Mappe 42 nr.7

Rom den 21end Febr. 1882

Søde gamle Kim! Hvis Du finder, at det er paa Tiden, at jeg skriver til Dig, saa haver Du ikke ganske Uret; men først nu i denne Morgenstund er det splinterny og forhen (naar man ikke trænger tilbage til Urtid) ukjendte Tilfælde indtraadt at jeg har et lille Minut til privat Brug. Vi synger paa det allersidste Vers i Rom, og det gaar paa en traurig Melodi, for Rom er nu af en saadan Beskaffenhed, at den saadan peu om peu lirker sig ind i Hjærtet paa én, og det bliver lige haardt nok at rejse herfra. I Dag otte Dage kl. 8 om Morgenen, af Sted, et stort Selskab, Puggaards, Frk [?Kabbell], Doctor Paludan og cand. Ussing, og vi, for at nyde en idyllisk Tilværelse i de mere tropiske Egne; klavre op ad Vesuvs stejle Sider, snart paa et letbenet Æsel, snart til Knæerne sænket i Aske halet opad af et par brunhudede og rødhudede Knægte, der naturligvis i Situationens Iver stjæler alt ud ad Lommerne paa én, ligge paa Capris solbeskinnede Klipper, spytte nu i Middelhavet

-2-

fra Tibers Villa, pjaske inde i den blaa Grotte etc. eller maaske Du mere interesserer Dig for de allerede oplevede Facta. Ecco! Hvad er Carnevallet?- det er Vanvid, der griber én paa et bestemt Klokkeslet daglig i nogle bestemte Dage, og forlader lige saa præcis naar Kanonskuddet falder. Men morsomt er det. Confettidagene vil jeg ikke nærmere berøre, blot saa meget man føler Blodet rulle varmt gennem Aarerne, mens man med kraftig Arm med en god Vilje, men lidt onskabsfuldt Sind, dænger sine Medmennesker, og lader sig atter dænge af dem; det er en vanvittig, aldeles ubegribelig Fornøjelse, men en Fornøjelse er det, oven i købet en stor.- Hvad mener Du videre, kom jeg ikke i Gaar, men det er vel bedst at gaa videre i Carnevallet, det har Du maaske dog en svag Antydning af Interesse for. Derpaa kom Blomsterdagene, for mig var der kun én, men den var saa stralende, at jeg nok tør sige, jeg aldrig i mit Liv har moret mig saadan, vi havde lejet en Vogn mange Dage i Forvejen, det lød meget lovende, en Char-à banc, der kan rumme 12 – 14 og med fire Heste for, vore Hjærter glødede

-3-

forud af Begejrsring, men vi havde ikke set den.dagen oprandt solrig og

straalende, og vi samledes Kl. 2 hos Puggaards hvorfra Toget skulde gaa ud, inviterede af os andre saa Frk.Mühlen [?]

Consulens Søster og Billedhugger Larsen (som jeg skal hilse Dig meget fra), da vi havde siddet lidt og ventet hørte vi pludselig en mægtig Hujen og Piben, Skraalen og Hvislen accomperet af en vældig Raslen. " Himlen skulde det var Vognen" Vi fór til Vinduerne og segnede om hver i sin Stol, at se Spøgelser er (eller rettere maa være) Smaating mod dette; der holdt Kjøretøjet ganske rigtigt med fire Heste, men hvilke Heste, og selve Diligencen, som gik under Navn Char-á banc, den var stor nok, det er sandt, i det mindste 8Alen lang og 4 bred,og af en ubegribelig Højde, en ganske gemen Arbejdsvogn, hvorover der var lagt et Brædegulv, sat et Rækværk om, betrukket med hvid Shirting med brogede Billeder og omvunden med Guirlander, saaledes var det, medens hele Quarterets Ungdom piftede i Fingrene, sa henetede vi da vore Hjærter op fra det nederste af det nederste, gik vi ud paa Gaden med et betegnende: " Frisk Mod Antoius". Da en Brandstige var sat til Vognen klatrede vi

-4-

op med en Del Besvær og af Sted rumlede vi ledsaget af uendelige hvin, der nok kunde bringe én lidt fra Conceperne, vi havde alle en dunkel Fornemmelse af, hvada et maa være at kjøre til Retterstedet, men vi holdt alle Ørerne stive paa Doctor Paludan [?], han benyttede nemlig den første Lejlighed, nemlig ad vi holdt et Sted, hvor vi skulde have et Medlem paa, til at springe ned og forlade os som en vaad Hund med halen mellem Benene. Saa drejede vi da ned ad Corsoen, og fra det Øjeblik var vor Vandring et complet Triumphtog, vi i vor store Vogn med de fire for anførte et uendeligt tog af almindelige Vogne, vi var Corsoens erklærede Ynglinge. Blomster og Bonboniere haglede ned over os, og vi kastede igjen af alle Hjærter, aa hvor var det dog morsomt efter Haanden som man fik Bekjendte paa Balconerne som skulde have pæne Bouquetter og fra hvem vi modtog nette Smaating tilkastede. Men al Ting faar Ende ogsaa den gladeste Dag, Kanonskuddet faldt og væk maatte vi, men det var med et dybt Suk. Du spørger og vi bor paa Solsiden, ikke egentlig, kun lidt Morgensol, vi var derfor ogsaa lidt ængstelige, da jeg blev syg, men Lægen erklærede, at vor Bolig var fuldkommen sund.

[Tusind Tak for dine to rare Breve, og din Fødselsdagsgave, min søde gamle Broder. Jeg skal nok besørge de Fotografier for Gabriel Poulsen, hvis jag kan, men jeg er ikke hvis paa jeg kan finde det unge Tiberskoven, jeg kjender det nemlig ikke, da jeg var der lagde jeg ikke Mærke til det, jeg tænkte at komme derud i, han gjen, og da finde det, men jeg kommer der ikke mere, Tiden er knap, jeg skal spørge [?], maaske han ved det. Det

morede mig, at det var ganske rigtigt, jeg havde troet om Tegningerne i
[?Tulipaneren]. Jeg maa sige det er farligt, naar Du endog bliver poetisk i
dine Breve. Lorentzen takker Dig for [?], hun blev gruelig rørt, men hun har
saa lidt Tid til at skrive. Billedhugger Larsen har lavet en nydelig
Mandolinspiller der kommer paa udstillingen, jeg saa den i Ler, det er et
lækkert Materiale.
Hils alle mange tusind Gange fra din lille søde Søster. |

[illegible]

[illegible]